

POSTANOWIENIE

17 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 17 marca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Gminy [...]

przeciwko J. C.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Gminy [...]

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 12 stycznia 2023 r., I ACa 223/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powódki na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 i z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 – nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob.

m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Problem prawny zarysowany przez skarżącą koncentruje się wokół nieprzystającego do okoliczności sprawy założenia, że doszło do zmiany funkcji lokalu z mieszkaniowej na użytkową; co więcej zagadnienie to mają uzasadniać jedynie ogólnikowo sformułowane pytania bez próby wskazania możliwych odmiennych rozstrzygnięć. Innej argumentacji skarżąca nie sformułowała.

Wskazując na oczywistą zasadność skargi powołaniem się na art. 68 ust. 2 u.g.n., skarżąca wskazała na pozorność przedwstępnych umów sprzedaży, co miałoby uzasadniać naruszenie zasad udzielenia bonifikaty, ale skarżąca sama wskazała na okres 5 lat do zbycia lokalu przez pozwanego od dnia nabycia lokalu od skarżącej Gminy.

Jak ustalił Sąd Apelacyjny, skarżąca Gmina nie wykazała, aby pozwany wykorzystał lokal na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty. Wyjaśnił też, że lokal mieszkalny objęty bonifikatą nawet po dokonaniu jego podziału nadal był zamieszkiwany przez pozwanego, jego matkę i córkę, stanowiąc centrum życiowe rodziny. Powódka nie wykazała również, aby pozwany uzyskał korzyść finansową kosztem majątku publicznego w okresie 5 letniej karencji, działając sprzecznie z art. 68 ust. 2 u.g.n.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(A.T.)

[a.ł.]

